

Tôi Thấy Anh Về Trong Giác Mơ

Đặng Chí Hùng

Cuộc chiến tương tàn do CSBV phát động xâm lăng Miền Nam VN hơn 20 năm đã kết thúc vào ngày 30 tháng Tư năm 1975 - từ ngày Miền Nam VN thua trận cho đến bây giờ đã 41 năm, chúng ta đã mất đi hàng trăm nghìn chiến sĩ và để lại hàng trăm nghìn thương binh, phế binh, hàng trăm nghìn quả phụ và biết bao nhiêu trẻ mồ côi cha?. Chúng ta truy điệu, ghi ơn những người đã khuất, chúng ta giúp đỡ những thương phế binh còn sống tại quê nhà nhưng có mấy ai nhắc nhở đến những quả phụ của các tử sĩ VNCH hay các con của họ đang sống khổ cực ngay trên quê hương mình?

Vợ của tử sĩ VNCH có người may mắn, có người không... có người có đầy đủ về vật chất cũng như tinh thần nhưng cũng có người đau khổ ê chề sống trong cô quạnh cố gắng nuôi con khi tuổi đời còn trẻ. Có những quả phụ là vợ của những anh hùng không tên tuổi nhưng cũng có những quả phụ mà tên người tử sĩ đã gắn liền với lịch sử, với nhân gian. Một người đàn bà bình thường, đơn giản như bao người khác nhưng sức chịu đựng phần số thật bền bỉ bên cạnh những mảnh đời đen tối của những đứa trẻ có cha hy sinh cho Tổ quốc đã và đang sống tại VN.

Đó là bà Trần thị Mai, vợ của cố Đại úy Nguyễn văn Dương. Có rất nhiều ca sĩ trong những chương trình ca hát ở hải ngoại ca bài "Anh Không Chết Đâu Em" của nhạc sĩ Trần Thiện Thanh trên những sân khấu huy hoàng, lộng lẫy... nhưng có ai biết bà quả phụ Nguyễn văn Dương là ai? Có ca sĩ nào biết trong khi hát ca ngợi lòng dũng cảm và sự hy sinh của họ thì ngoài đời vợ con của những người nằm xuống đang cực khổ tìm mưu sinh cho chính bản thân mình và gia đình - những đứa trẻ mồ côi cha thay vì được ngồi trong lớp học lại phải bôn ba trên đường đời kiếm sống (thực trạng sau năm 1975).... hãy nghe lời tâm sự của quả phụ Nguyễn văn Dương sau hơn 45 năm từ ngày chồng hy sinh.

..... Tôi nhận được giấy báo sự mất tích của anh Dương tại căn cứ 31 Hạ Lào. Tôi cầu nguyện và xin lá xăm trên chùa thì được thầy cho biết là "người này đang gặp đại nạn". Tuy vậy tôi vẫn còn tin tưởng là chồng mình còn sống..."

(lời bà Mai).

Người vợ vẫn còn bám víu vào một chút hy vọng mong manh là chồng mình chỉ bị nạn, có thể bị địch bắt hoặc bị thương.... nhưng số phận đã an bày... anh đã hy sinh nhưng linh hồn còn vương vấn thế gian, hồn xuôi theo gió cát tìm về chốn xưa gặp lại người yêu lần cuối trước khi đi vào cõi hư vô.

"... Sau đó khoảng 3 ngày thì tôi nằm mơ, trong giấc mơ tôi thấy anh Dương về nhà trong tình trạng bị thương ở chân, vẫn còn mặc bộ đồ lính và nói với tôi là "lần này anh đi không trở lại, em ở nhà ráng nuôi các con khôn lớn. Anh vẫn luôn che chở cho mẹ con em". Tôi òa khóc và giật mình tỉnh dậy thì không thấy ai bên cạnh. Lúc đó thì tôi tin anh Dương đã mất".

(lời bà Mai).

Đại úy Nguyễn văn Dương đã anh dũng hy sinh ngày 24/2/1971 (theo giấy báo tử của QĐVNCH) nhằm ngày 29 tháng Giêng năm Tân hợi. Chi tiết về cái chết của Đ/úy Dương theo lời kể lại của các chiến sĩ Dù cùng đơn vị " Giáp chiến với quân CSBV vào lúc 19 giờ ngày 24/2/1971 - cả đại đội Đ/úy Dương đều bị trúng đạn, đường tiếp viện bị cắt. Biết không thể thoát Đ/úy Dương ra lệnh cho thuộc cấp ai thoát chạy được thì cứ chạy, còn ông ở lại với một chân bị thương rất nặng.

Và đây là lời thuật lại của Trung tá Nhảy dù Bùi Đức Lạc.

"... Tất cả những trận đánh tại Căn cứ 31 đều diễn ra ban ngày, ban đêm chỉ là đặc công đánh nhỏ mà thôi. Khi nó tấn công thì từ chỗ tôi đang bay nhìn qua căn cứ 31 chỗ Dương đang dựng trận thì thấy chiến xa của Việt cộng lờ mờ không rõ, tôi ước lượng khoảng 10 chiếc. Lúc đó Nguyễn văn Dương gọi cho tôi nói "Nó đông lắm anh ơi". Tôi hỏi: "Tình trạng bây giờ như thế nào?". Dương cho biết: "Lũng tuyến rồi anh ơi". Tôi nhìn đồng hồ khoảng 2:50 chiều. Nguyễn văn Dương gọi nói: "Em chỉ còn hai cây súng bắn được thôi". Và sau đó Dương nói: "Em chỉ còn một cây súng bắn được thôi". Tức 5 hư chỉ còn độc nhất một cây. Khoảng 4 giờ Dương cho tôi biết là "Chiến xa địch đang nằm trên đầu em". Lúc đó Dương đang ở dưới hầm và qua máy liên hợp tôi nghe anh nói với một thuộc cấp của mình: "Bằng cho tao máu ra nhiều quá rồi". Lúc bây giờ tôi mới biết tay phải của Dương đã bị rút rời và chân Dương

cũng bị trúng đạn nhưng Dương vẫn bình tĩnh nói với tôi: "Em lên đạn bằng cái kiểu ngày xưa đó", tức là súng Col Dương phải dùng tay phải tỳ vào cái giầy nịt bụng mà lên đạn, không thể lên bằng hai tay được. Khoảng 4:05 thì nghe Dương nói: "11 ơi! em không liên lạc với 11 nữa, vĩnh biệt 11". Và rồi tôi không nghe gì nữa.

Tôi nghĩ lúc đó Dương đã vĩnh biệt tất cả đồng đội. Trước khi chết Dương cho tôi biết anh chỉ còn có hai viên đạn cuối cùng trên nòng súng mà thôi.

Và đó là cái chết của Nguyễn Văn Dương trên mặt trận Hạ Lào.

(Trích "Chuyện Một Thời Khói Lửa Chiến Chình" của Trung tá Dù Bùi Đức Lạc)

Từ ngày vắng bóng chồng người quả phụ vẫn tiếp tục nuôi 4 đứa con thơ dại với tiền trợ cấp của chính phủ. Bà mong các con khôn lớn nên người để không phụ lời dặn dò của chồng trong giấc mơ.

THÁNG TƯ ĐEN 1975..... như một đám mây đen, ảm đạm chụp xuống bao trùm đất nước thân yêu.... Sài Gòn thất thủ như Hà Nội năm nào.

*Ta đi không thấy phố thấy nhà.
Chỉ thấy mưa sa trên nền cờ đỏ.
(thơ Trần Dần)*

Sài Gòn không có mưa sa mà chỉ có những giọt nước mắt tiếc thương, đau xót.

VNCH sụp đổ kéo theo bao nhiêu người có liên hệ với chế độ lâm vào cảnh khó khăn về vật chất cũng như tinh thần.

"... Từ năm 1971 đến năm 1975 tôi vẫn còn lãnh lương của chính phủ VNCH nên tuy một mình vẫn đủ nuôi 4 đứa con (3 trai 1 gái). Tuy nhiên sau năm 1975 thì cuộc sống bắt đầu gặp nhiều khó khăn. Đầu tiên là từ phía chính quyền CSVN họ kiểm tra "hộ khẩu" nhà tôi liên tục. Có nhiều đêm tôi không dám ở nhà vì sợ cảm giác "gõ cửa" nửa đêm..."

(lời bà Mai).

Tất cả ai có liên hệ với chế độ cũ như công chức, nhân viên, binh lính, thương binh, quả phụ sống bằng đồng lương của chính phủ nay đột nhiên mất lợi tức đưa họ vào hoàn cảnh khủng hoảng thêm vào đó chính quyền CS luôn luôn truy lùng, soi xét, áp bức, dọa nạt, chèn ép... để trả thù cũng như muốn cướp đi tài sản hay bất động sản của những người sa cơ thất thế, làm cho cuộc sống của họ càng thêm bi thảm tuyệt vọng. Có những người không chịu được đàn gạt nước mắt theo lệnh CS rời thành phố đi vùng "kinh tế mới" xuôi tay cho bọn chúng cướp đất cướp nhà. Có người cố gắng bám lấy nơi chôn nhau cắt rún nương tựa sống cho qua ngày đoạn tháng và đổi lại cũng có người phải trả một giá quá đắt cho cuộc sống tồi tệ đó.

"... Vì hoàn cảnh khó khăn tôi phải đi làm đủ thứ nghề mà vẫn không khá, các con tôi đều không được học hành. Lớn lên một tí hai đứa con trai đầu vì không chịu nổi và đã đến tuổi đi "bộ đội" (18 tuổi - CS gọi là "thi hành nghĩa vụ quân sự") nên bỏ trốn qua Kampuchia làm nghề cạo mũ cao su..."

(lời bà Mai).

"Bị bắt buộc phải gia nhập QĐ Nhân dân thì không thể chấp nhận được bởi vì làm sao sống, sinh hoạt với một tập thể đã gián tiếp giết chết cha mình..... rồi cả hai đều chết vì những căn bệnh hiểm nghèo".

(lời bà Mai)

Có ai đếm được bao nhiêu người Việt nam rời bỏ quê hương để rồi chết nơi rừng thiêng nước độc trên xứ người sau ngày mất nước?. Có bao nhiêu thân xác người Việt đã vùi thay trên những cánh đồng hiu quạnh xứ Chùa tháp hay trong lòng đại dương sâu thẳm - không ai rõ con số chính xác, nhưng ai cũng rõ kẻ gây ra thảm cảnh này chính là "giặc miền Bắc".

Hơn 45 năm qua thời gian cũng làm phai pha nỗi đau năm cũ nhưng trong lòng những người quả phụ VNCH hình ảnh người chinh phu năm nào vĩnh viễn không phai mờ.

"... Cho đến bây giờ lâu lâu tôi vẫn mở bản nhạc "Anh không chết đâu em" để nghe. Tôi thuộc lòng từng lời bài hát đó nhưng vẫn cứ thích nghe đi nghe lại và ngồi hát vu vơ một mình..."

(lời bà Mai)

Ở lứa tuổi ngoài 60 hay ngoài 70 họ cảm nhận tâm hồn lắng đọng và bình yên và lúc là trở về tìm lại những dấu chân tình cảm một thời xa xưa.... nhưng không phải là không có điều gì hối tiếc hay mong muốn trong hiện tại.

".. Tôi không mong muốn gì hơn là có thể sang vùng Hạ Lào năm xưa để hỏi thăm về tin tức anh Đương. Tôi biết rất khó có thể tìm được xương cốt của anh nhưng ít ra tôi cũng có thể chung kiến được vùng đất nơi anh ấy bỏ mạng."

(lời bà Mai)....

Buồn... Còn hối tiếc?.

"Điều tôi hối tiếc là không nuôi dạy con cái tốt, không đưa nào học hành đàng hoàng. Hai thằng con đầu thì đã mất, đứa con gái lấy chồng... thằng út (cha chết lúc 2 tuổi) vẫn phải hành nghề xe ôm kiếm sống qua ngày. Tôi có lỗi với anh Đương điều này..."

(lời bà Mai).

Dù khổ đau tột cùng trong cuộc sống hàng ngày nhưng lúc nào họ cũng mang niềm tự hào về người chồng đã hy sinh bảo vệ Tự do cho đất nước, niềm tự hào đó cho họ sự an ủi lớn lao trong cuộc sống luôn luôn gặp nhiều khổ ải.

"... tôi tự hào có người chồng anh dũng... bản thân tôi không đi bước nữa cũng vì lý do này. Với tôi anh Đương vẫn luôn là người anh hùng trong trái tim tôi."

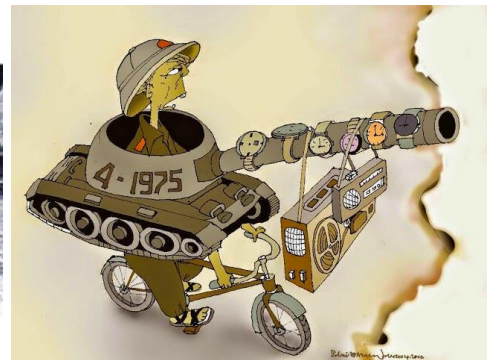
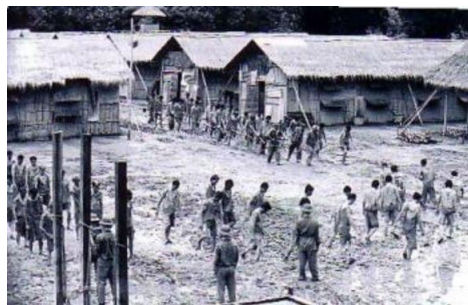
(lời bà Mai).

Chúng tôi thành kính nghiêng mình trước vong linh người quá cố và cầu chúc bà đạt được ước mơ trong những năm thánh còn lại trên cõi đời.

Tháng Tư Đen 2016 - S.T Nguyễn

* Dựa theo bài "Thăm bà quả phụ Người Anh Hùng Mũ Đỏ Tên Đương" của Việt Hùng/Người Việt.

* Thị Trưởng Westminster CA Tạ Trí đã quyên được số tiền gần 30 ngàn USD vào những ngày cuối tháng 3/2016 để giúp cho bà quả phụ N.V.Đ.

Sau 41 năm miền nam việt nam rơi vào tay đảng cướp csvn, hcm, đảng và lãnh đạo nhà nước cộng sản việt nam đã làm gì cho nhân dân và đất nước Việt?

Kẻ thù duy nhất của dân tộc việt nam là "chủ tịch hồ chí minh" và lũ lãnh đạo đảng và nhà nước xã hội chủ nghĩa - cộng sản việt nam.

NPH

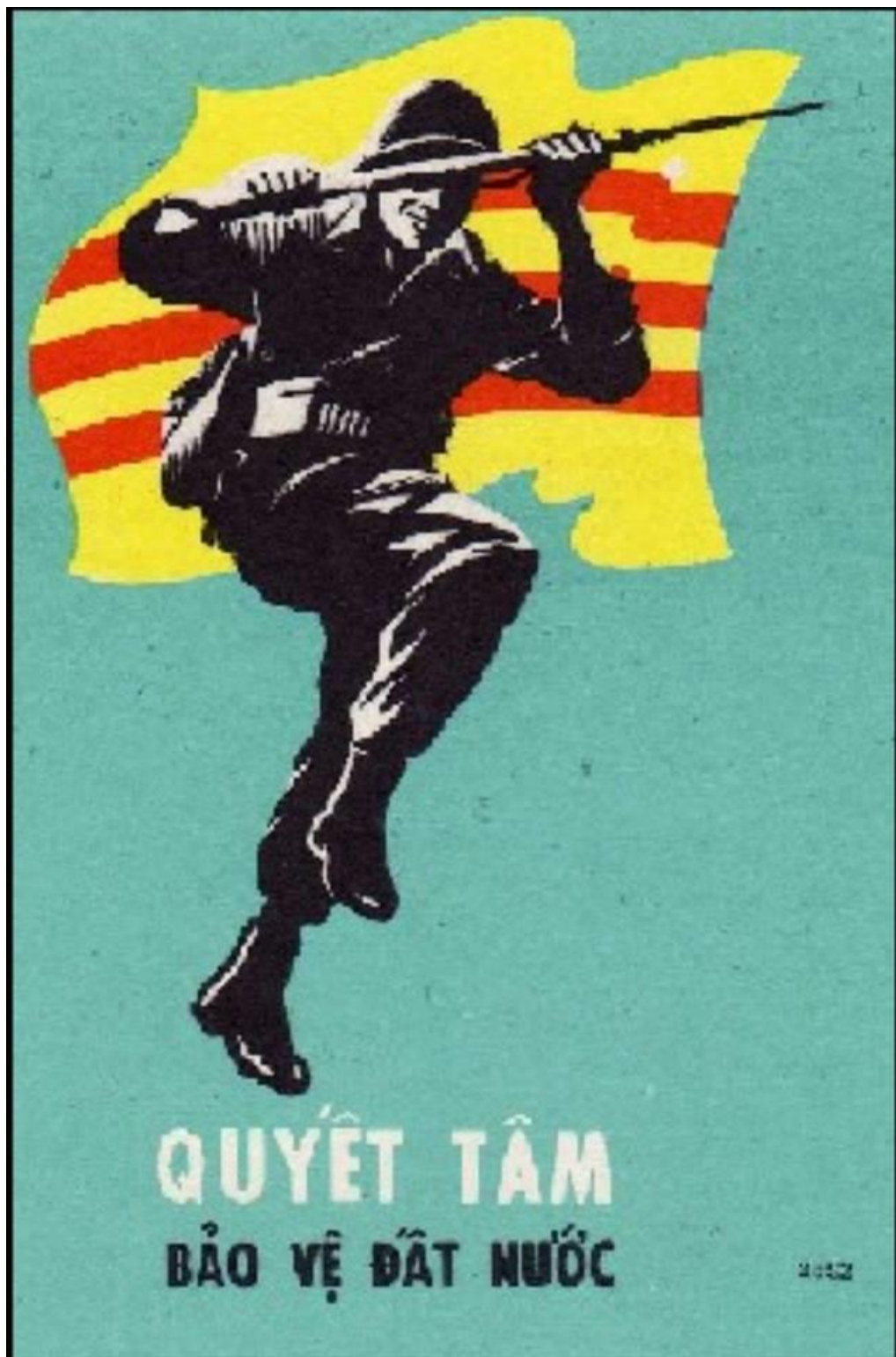

Đảng cộng sản từ khi có mặt trên đời này đã mang trong mình những chủ thuyết hoang tưởng và độc ác. Cụ thể là trên chính quê hương ông Mác người ta không chấp nhận nó. Chính trên mảnh đất gieo mầm cho nó là Liên Xô thì nó cũng đã đi đến hồi cáo chung.

Đảng cộng sản Việt Nam không theo xu hướng của thời đại mà cố gắng khư khư giữ nó như một thứ bùa hộ mệnh để tiếp tục vơ vét, bóc lột nhân dân. Thật ra không phải những vị lãnh tụ của đảng cộng sản không biết điều này. Tuy nhiên họ vẫn cố tình giữ chỉ để chia ra cái bánh vẽ để lừa dối những người nào khù khờ còn tin theo sự hào nhoáng của "Thế giới đại đồng" và sự thần thánh giả tạo của ông Hồ.

Và để tiếp tục sự lừa đảo nhân dân, đảng cộng sản vẽ ra mỹ từ "Phản động" để chụp mũ những người yêu nước chân chính. Chính vì vậy những người mà đảng cộng sản cho là "phản động" ấy thực ra là những người yêu nước, yêu dân tộc, mong muốn tự do cho quê hương.

Đặng Chí Hùng

QUYẾT TÂM
BẢO VỆ ĐẤT NƯỚC

2012

